

DWUGARNCOWY (1) *ai*

N sg f dwugarncową.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Zawierający dwa garnce, o objętości dwóch garncy; bicongius Cn: Gemellar, Vasis genus, cui fortassis ex eo inditum nomen, quod geminas mensuras contineat. Dwugarncową konew. Calep 449a.

BZ